EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING (EU) 2023/322

af 18. oktober 2022

med bemærkningerne, der er en integrerende del af afgørelsen om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2020, Sektion II — Det Europæiske Råd og Rådet

EUROPA-PARLAMENTET,

— der henviser til sin afgørelse om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions budget for regnskabsåret 2020, Sektion II — Det Europæiske Råd og Rådet,

— der henviser til forretningsordenens artikel 100 og bilag V,

— der henviser til anden betænkning fra Budgetkontroludvalget (A9-0236/2022),

A. der henviser til, at hver institution i henhold til artikel 13 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) handler inden for rammerne af de beføjelser, der er tillagt den ved traktaterne, og i overensstemmelse med de procedurer, betingelser og mål, der er fastsat heri, og til, at institutionerne samarbejder loyalt;

B. der henviser til, at Kommissionen i henhold til artikel 317, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) gennemfører Unionens budget på eget ansvar under hensyntagen til principperne om forsvarlig økonomisk forvaltning, og til, at Kommissionen inden for de gældende rammer tillægger de øvrige EU-institutioner de nødvendige beføjelser til at gennemføre de sektioner af budgettet, der vedrører dem;

C. der henviser til, at Parlamentet i henhold til artikel 319, stk. 1, i TEUF har eneansvaret for at meddele decharge for gennemførelsen af Den Unionens almindelige budget, og til, at Det Europæiske Råds og Rådets budget er en sektion i Unionens budget;

D. der henviser til, at Det Europæiske Råd og Rådet (»Rådet«) i henhold til artikel 235, stk. 4, og artikel 240, stk. 2, i TEUF bistås af Generalsekretariatet for Rådet, og til, at generalsekretæren har det fulde ansvar for en forsvarlig forvaltning af bevillingerne i EU-budgettets sektion II;

E. der henviser til, at Det Europæiske Råd og Rådet som EU-institutioner og modtagere af midler fra Unionens almindelige budget bør være gennemsigtige og demokratisk ansvarlige over for Unionens borgere og underlagt demokratisk kontrol af deres anvendelse af offentlige midler;

F. der henviser til, at Parlamentet som dechargemyndighed inden for rammerne af dechargeproceduren gerne vil understrege, at det er særlig vigtigt at styrke EU-institutionernes demokratiske legitimitet over for EU-borgerne yderligere ved at forbedre gennemsigtigheden og ansvarligheden, hvori begrebet »resultatbaseret budgettering« og god forvaltning af menneskelige ressourcer er centrale elementer;

G. der henviser til, at Parlamentet i de seneste knap tyve år har gennemført den veletablerede og respekterede praksis med at meddele decharge til alle Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer for deres administrative udgifter, og at Kommissionen er enig i, at denne praksis bør fortsætte;

H. der henviser til, at Den Europæiske Ombudsmand (»Ombudsmanden«) i sin strategiske undersøgelse OI/2/2017/TE om gennemsigtighed i Rådets lovgivningsproces konkluderede, at Rådets praksis i forbindelse med lovgivningsprocessen indeholdt fejl og forsømmelser og burde korrigeres, således at borgerne fik mulighed for at følge med i Unionens lovgivningsproces;

I. der henviser til, at EU-Domstolens retspraksis bekræfter skatteydernes og offentlighedens ret til at blive informeret om anvendelsen af offentlige indtægter;

J. der henviser til, at Rådets manglende samarbejde i forbindelse med dechargeproceduren har forhindret Parlamentet i at træffe en informeret afgørelse om meddelelse af decharge i nu mere end ti år;

1. beklager, at Rådet stadig nægter at samarbejde om dechargeproceduren, hvilket tvinger Parlamentet til at nægte decharge;

2. beklager, at budgettet for Det Europæiske Råd og Rådet ikke er blevet opdelt i to separate budgetter, som Parlamentet har anbefalet i sine tidligere dechargebeslutninger med henblik på at forbedre gennemsigtigheden, ansvarligheden og effektiviteten i begge de to institutioner;

3. minder om, at centrale resultatindikatorer er et almindeligt anerkendt redskab til at måle de opnåede resultater i forhold til de fastsatte mål; opfordrer Rådet til i sine forvaltningsrapporter at udarbejde et resumé over de centrale resultatindikatorer og de dermed forbundne resultater;

4. beklager manglen på oplysninger om gennemførelsen af Rådets kønshandlingsplan og om de foranstaltninger, der er truffet for at sikre lige muligheder for personer med handicap, der er ansat i Rådet; opfordrer Rådet til at give budgetmyndigheden oplysninger om kønsbalance, geografisk fordeling og handicap for så vidt angår dets medarbejdere og om de dermed forbundne interne politikker;

5. beklager, at Rådet hidtil har ignoreret Europa-Parlamentets beslutning af 17. december 2020 om behovet for en særlig rådssammensætning om ligestilling mellem kønnene ([1]), og fastholder, at et særligt institutionelt forum ville sikre en stærkere integration af ligestilling mellem kønnene i Unionens politikker og strategier såvel som afgørende koordinering og fremskridt i de vigtigste sager vedrørende ligestilling mellem kønnene;

6. minder om, at Rådet i henhold til artikel 286, stk. 2, i TEUF udnævner medlemmerne af Revisionsretten efter høring af Parlamentet, og forstår vanskelighederne med at opnå en ligelig kønsfordeling på grund af den nuværende udnævnelsesprocedure; påpeger den alvorlige kønsskævhed i Revisionsretten, hvor der i 2020 kun var 8 kvindelige medlemmer i forhold til 18 mandlige medlemmer; gentager sin opfordring til Rådet om at genoverveje udnævnelsesproceduren med henblik på at løse dette problem med konkrete tiltag, såsom at gøre det obligatorisk for medlemsstaterne at indstille en kandidat af hvert køn;

7. beklager, at Rådet udøver sine beføjelser i flere indstillings- og udnævnelsesprocedurer for mange EU-institutioner, -organer, -kontorer og -agenturer uden at tage hensyn til de berørte parters synspunkter; beklager navnlig, at Rådet gentagne gange har undladt at tage hensyn til Parlamentets henstillinger i dets rådgivende rolle i forbindelse med udnævnelsen af Revisionsrettens medlemmer; insisterer på, at der er behov for en revision af Rådets prærogativ med henblik på at sikre og styrke den demokratiske deltagelse af de berørte institutioner, organer, kontorer og agenturer;

8. minder om og støtter Ombudsmandens anbefalinger om gennemsigtighed i Rådets lovgivningsproces; beklager, at beslutningsprocessen i Rådet stadig er langt fra at være fuldstændigt gennemsigtig, hvilket påvirker borgernes tillid til Unionen som en gennemsigtig enhed og dermed bringer hele Unionens omdømme i fare; opfordrer indtrængende Rådet til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for hurtigst muligt at gennemføre Ombudsmandens anbefalinger og de relevante afgørelser fra Den Europæiske Unions Domstol;

9. udtrykker bekymring over Det Europæiske Råds stadig større rolle i forbindelse med lovgivningssager, til trods for at denne institution hverken har en lovgivende eller en udøvende funktion og ikke anvender de samme gennemsigtighedsstandarder som Rådet, hvilket betyder, at den ikke drages til ansvar; beklager, at medlemsstaternes faste repræsentanters deltagelse i åbenhedsregistret er helt frivillig, og insisterer på, at alle faste repræsentationer bør deltage aktivt i åbenhedsregistret før, under og efter deres medlemsstats formandskab for Rådet; mener, at de eksisterende etiske regler om interessekonflikter, svingdørssituationer og gennemsigtighed i lobbyvirksomhed bør styrkes og harmoniseres; tilskynder Rådet til at anvende åbenhedsregisterordningen fuldt ud og ud over dens nuværende begrænsninger og opfordrer Rådet til at nægte at mødes med ikkeregistrerede lobbyister;

([1]) EUT C 445 af 29.10.2021, s. 150.

10. beklager, at adfærdskodeksen for formanden for Det Europæiske Råd trods adskillige anmodninger fra Parlamentet ikke er blevet bragt i overensstemmelse med Parlamentets og Kommissionens adfærdskodeks, navnlig hvad angår aktiviteter, der skal godkendes, efter at formanden forlader posten;

11. beklager ikke at have modtaget oplysninger om den adfærdskodeks, der gælder for alle ansatte i Rådet; gentager, at etisk adfærd bidrager til en forsvarlig økonomisk forvaltning og øger offentlighedens tillid, hvilket Revisionsretten understregede i sin særberetning nr. 13/2019: »EU-institutionernes etiske rammer: mulighed for forbedring«, og hvilket er en absolut forudsætning for, at de offentlige politikker lykkes, og navnlig, at uetisk adfærd blandt ansatte i og medlemmer af EU-institutioner, -organer, -kontorer og -agenturer tiltrækker stor offentlig interesse og svækker tilliden til Unionen;

12. gør igen opmærksom på sin dybe bekymring over bekræftede interessekonflikter hos en række af medlemsstaternes repræsentanter, der er involveret i politiske og budgetmæssige beslutningsprocesser; mener, at medlemsstatsrepræsentanter, som kan drage direkte fordel af EU-støtte gennem virksomheder, de ejer, ikke bør deltage i politiske eller budgetmæssige drøftelser og afstemninger vedrørende denne støtte;

13. gentager sin opfordring til de skiftende rådsformandskaber om at afvise enhver form for virksomhedssponsorering til dækning af nogle af deres udgifter; har forståelse for, at de finansielle ressourcer fra de nationale budgetter varierer betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat, og at den enkelte medlemsstat, uanset dens størrelse og disponible budgetmidler, bør have lige muligheder for at organisere et vellykket rådsformandskab, men mener, at accept af virksomhedssponsorering fører til omdømmemæssig skade, fordi det risikerer at skabe interessekonflikter; gentager sin opfordring til Rådet om at opføre rådsformandskabet på budgettet for at sikre passende og ensartede standarder for arbejdsprocessens produktivitet og effektivitet;

14. minder om, at Parlamentet i henhold til artikel 319 i TEUF udøver sine beføjelser i dechargeproceduren og har eneansvaret for at meddele decharge for gennemførelsen af Den Unionens almindelige budget, og at Det Europæiske Råds og Rådets budget er en sektion i Unionens budget;

15. minder om, at Unionen i henhold til artikel 335 i TEUF »repræsenteres af hver af institutionerne inden for rammerne af deres administrative autonomi for så vidt angår de spørgsmål, der vedrører deres respektive funktioner«, og at institutionerne følgelig også under hensyntagen til artikel 59 i finansforordningen er udstyret med de nødvendige beføjelser og er individuelt ansvarlige for gennemførelsen af de dele af budgettet, som vedrører dem;

16. bemærker, at det af forretningsordenens artikel 100 fremgår, at »bestemmelserne om proceduren for meddelelse af decharge til Kommissionen for budgettets gennemførelse (…) også finder anvendelse på proceduren for meddelelse af decharge til (…) de personer, der er ansvarlige for gennemførelsen af andre af Den Europæiske Unions institutioners og organers budgetter, såsom Rådet«;

17. fremhæver, at Parlamentet i løbet af de seneste næsten 20 år har gennemført den veletablerede og anerkendte praksis for meddelelse af decharge til alle Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer for så vidt angår deres administrationsudgifter; understreger den holdning, som Kommissionen endnu en gang har givet udtryk for, at Parlamentet bør fortsætte med denne praksis;

18. beklager, at Rådet i mere end et årti har vist, at det ikke har nogen vilje til at samarbejde med Parlamentet i forbindelse med dechargeproceduren, hvilket gør det umuligt for Parlamentet at træffe en informeret afgørelse om meddelelse af decharge; mener, at en sådan mangel på samarbejde viser en fuldstændig tilsidesættelse af Parlamentets rolle og krænker princippet om loyalt samarbejde mellem institutionerne, hvilket resulterer i de meget negative konsekvenser, at gennemsigtigheden og den demokratiske kontrol med Unionens budget miskrediteres, og borgernes tillid til Unionen undergraves; kræver fuld respekt for Parlamentets prærogativ og rolle i overensstemmelse med EU-Domstolens retspraksis, som understreger skatteydernes og offentlighedens ret til at blive holdt orienteret om anvendelsen af offentlige indtægter, og understreger, at denne ret er knyttet til Parlamentets rolle i dechargeproceduren som den eneste institution, der er direkte valgt af EU-borgerne;

19. er stadig overbevist om, at det er muligt at nå til enighed om dette spørgsmål, hvis Rådet skulle vise politisk vilje til at samarbejde; gentager, at Parlamentet er villigt til at indgå i en konstruktiv dialog, og opfordrer derfor Rådet til snarest muligt at genoptage forhandlingerne med Parlamentet for at finde en løsning inden for de nuværende rammer for dechargeproceduren;

20. påpeger, at opfølgningen på konklusionerne fra konferencen om Europas fremtid, som udtrykt i Parlamentets beslutning ([2]) af 4. maj 2022, kræver traktatændringer, bl.a. vedrørende forenkling af Unionens institutionelle struktur, større gennemsigtighed og ansvarlighed i beslutningsprocessen og nye overvejelser om Unionens kompetencer; mener, at EU-borgernes forventninger kan betragtes som et utvetydigt mandat til at forbedre gennemsigtigheden og ansvarligheden, navnlig med hensyn til Unionens budget og dermed dechargeproceduren;

21. gentager, at en eventuel revision af traktaterne kunne gøre dechargeproceduren mere præcis og gennemsigtig, navnlig ved at give Parlamentet udtrykkelig beføjelse til at meddele decharge til alle Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer hver for sig, men fastholder, at en genoptagelse af forhandlingerne om dechargeproceduren med henblik på at finde en løsning gennem et bedre interinstitutionelt samarbejde inden for de nuværende rammer, der er fastsat i traktaterne, ville være et første skridt til at komme ud af det nuværende dødvande.

([2]) Vedtagne tekster, P9_TA(2022)0141.